

TÓTH ANNA

A 8. Országos Sírásóverseny

TÓTH ANNA (1989) Kecskemét

A jól végzett munka eredményekhez vezet. A kiváló eredmények pedig jutalmat és elismerést érdemelnek. Jót tenni kifizetődő.

Ezt gondolhatta az a húsz büntetését töltő elítélt, akik közösségi munkájukért és jó magaviseletükért a börtön falain kívül szervezett kiránduláson vehettek részt egy kísérleti program keretében. Már a hőlégballon színeitől úgy érezték, megérte rálépni a társadalmi visszaintegrálódáshoz vezető útra, amikor pedig az égbe emelkedtek, mérhetetlen nyugalom szállta meg őket. A végtelen táj, az itt-ott facsoportokkal tarkított mezők harmóniája lenyűgözte a csoportot. Ekkor még egyikük sem sejtette, hogy pár órával később ők lesznek a térség vezető híre.

„Húsz ember esett foglyul egy turisztikai ballonon, amit az erős szél dobált húsz percig Berlinben” – harsogta az autórádió, de további részleteket nem közölt az esetről. Így Pufi, Ferkó és Hársch számára nem derült ki, hogy a ballont utólérte sorsa, és végzetes sebességgel csapódott a masszív német talajba. A balesetet senki sem élte túl.

Pufi, Ferkó és Hársch, ha birtokában is lettek volna ezen ismereteknek, akkor sem bagóztak volna rá különösképpen, ugyanis komoly megmérettetés előtt álltak, ami jobban lekötötte figyelmüket, mint a hírek. Éppen úton voltak az év szakmai rendezvényére, a 8. Országos Sírásóversenyre. Komoly esélyeik voltak a kupa elnyerésére. Hetek óta bőven a szintidő alatt csákányoztak és aprították a göröngyöket, a hantolásuk pedig maga volt a művészet. Pufi volt az erőember, akinek kopasz fejbőrén glóriaként ragyogott az izzadság, amikor ásott. Taktikájuk szerint ő volt, aki a startpisztoly eldördülése után brutális erejének segítségével seperc alatt szétdarabolja a gyökereket, és kiszedi a nagyobbacska köveket, fellazítja a rétegeket, hogy következhesen Ferkó és az ő iszonyatos sebességű lapátolása. Hársch mint a csapat vezetője és mint munkaadó nem ment le a gödörbe. Ő fent egyengette a talajt, és szórakoztatta a gyászolókat siratóénekek bemutatásával. De nem mindig aratott osztatlan sikert.

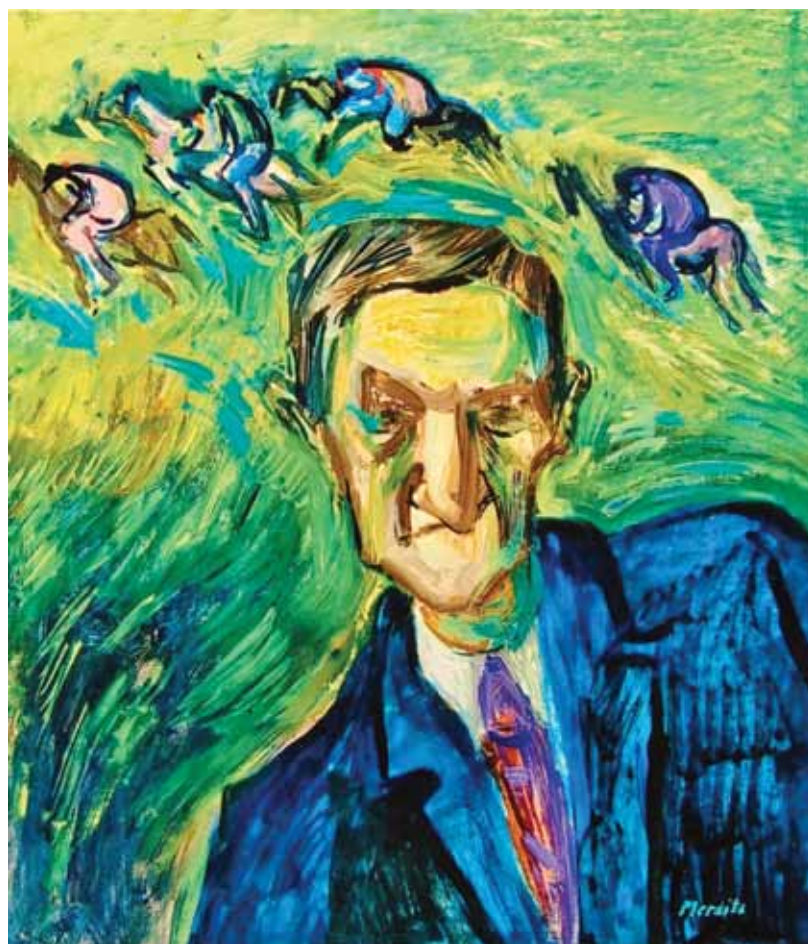
Összeszokott csapat voltak, és az előző évi csúfos vereség lökött rajtuk akkorát, hogy lelkes hobbiásókból hivatásos temetkezésiessé válnak. Most megmutatják a kalocsai Örökimádás csapatának, mi az az ásás! A versenyre a szakma színe-java kilátogatott, ezért ilyenkor megvillanhatták tehetségüket az agilis sírásók, hogy aztán átigazoljanak egy szélesebb vendégkörrel rendelkező temetkezési vállalkozóhoz. Idén jó húsz csapat kívánta összemérni erejét. Hársch örült a nagy létszámnak és annak a területnek is, amit a rendezők nekik jelöltek ki a használaton kívüli parcellában. Nem sziklás, talán gyökeres, de felázott, puha föld.

– Mint a vajon, Ferkókám, úgy megyünk le két méterig, úgy ám! – Pufi magabiztosabbnak mutatta magát, mint amennyire az volt.

Ferkó meg sem hallotta, mit mond, csak markolta a szerszámaikat elfehéredő ujjakkal. Hársch észlelte a blokkot, ami hamar pánikká fejlődhet, ezért félrevonta embereit.

– Fiúk, ez a mi napunk. Ha ma nem hantolunk mindenkit magunk mögé, akkor soha. Felkészültek vagyunk, az időmérőink pazarul sikerültek, ráadásul eszméletlenül jól is nézünk ki.

Temető kápolnával, 1979 k.; Lóverseny, é. n.

Tomi papagájjal, 1965 k.

– Haláli a dumád, főnök – vigyorgott Pufi, és Hársch azt kívánta, hogy bár ismerné az ironia intézményét az a nagy görögdinnye, amit a fejének neveznek.

– Csak tempósan, precízen, ahogy gyakoroltuk. Nem hergeljük fel magunkat az Örökimádáson, hiába lesznek velünk szemben.

– Mi? – visított Ferkó. – Velünk szemben?

– És ez minket, mint mondtam, nem zavar – próbálta tudatosítani Hársch. Ferkó jól láthatóan remegett.

– És az, hogy tavaly beletettek a próbakoporsóba, azt csak úgy elfelejtitek? Két órán át kerestetek!

– Nyugi, Ferkó, nem azért koptattuk el azt a két ásót a felkészülés során, hogy most kapj idegösszeomlást. Zárd ki a környezetet!

– Semmi baj, itt az idegnyugtató fröccs! – húzott elő egy bekevert ásványvizet palackot Pufi.

Hársch szerette volna, ha a felkészülés alatti alkoholstop kitart a verseny végéig, de Ferkó feszültségén csak ez vagy egy nő segíthetett, vállalható fehérséget pedig még nem látott elérhető távolságban.

– Idd – hagyta volna jóvá a formáság kedvéért, de Ferkó már túl volt a dolgon.

Pufi pajkos Buddhaként kuncogva járta körül a kijelölt placcot, miközben néha köpött egy érzelmeset. A másik kettő nem szólt bele, tudták, hogy így jelöli meg a területét.

A fojtott hangú közbjátékuk alatt minden csapat elfoglalta a saját helyét, megtörtént a kipakolás és egyéb előkészület. Pufi, Ferkó és Hársch magukra öltötték fehér kezeslábasukat, amitől inkább néztek ki szobafestőcsapatnak vagy pantomimtársulatnak. Az Örökimádás nem hagyta ki, hogy ne tegyen megjegyzéseket, különös tekintettel az összeizzadt herezacskókra és az érlelt seggszagra. A bíró szerencsére meghallotta, és sportszerűtlenségük miatt le is vont öt pontot. Van igazság, gondolta Hársch. Végignézett csapatán. Ilyenkor szerette őket igazán. Amikor tavaly részegen bedőltek a kiásott sírgödörbe, nem szerette őket. Nagyon nem.

– Pufi, Ferkókám, egy gyors csatakiáltást, mielőtt indulna a mandula – terelte össze drukkos embereit.

– Háromra: egy, kettő, Ragyogjon Ízlésesen Poraiban! – hangzott a cégnév és egyben hitvallás.

Minden csapat felsorakozott. A verseny szervezői, a bírók, segéderők, protokollvendégek elkészítették a csoportképet, majd Cédrus Ernő, az Országos Temetkezési Vállalatok Szakszervezetének elnöke bejelentést tett:

– Tisztelt versenyzők, kedves egybegyűltek! Elérkezett a nap, amire tavaly óta vártunk. Ismét összeméri tudását a területi selejtezőkön már bizonyított hús sírásó alakulat. Uraim, én bevallom, az izgalomtól nem is aludtam. Nincs még egy ilyen alkalom, amikor szakmánk legjobbjai egymással összemérik tudásukat és szakértelmüket. Mielőtt ebben a jó mulatságban, nyers férfimunkában összezendülnének ásók és csákányok, a méltatáson túl gyakorlati kötelességem is van. Izgalmasabbá szeretnénk tenni a versengést számotokra, kedves mérkőzők, ezért a második fordulóban, vagyis a betemetéskor nem üres koporsóra hordjátok majd a földet!

Ferkó csuklani kezdett, néhányan felhorkantak, de elsősorban nem az a kérdés foglalkozhatta őket, mivel is lesz az a nem üres koporsó töltve, hanem hogy a többletsúllyal csúnyán áthúzzák az edzéseik gyakorlatát.

– Kedves kartársak, csak nyugalom! Szerettük volna, ha ezzel a váratlan újítással életszerűbbé és fordulatossabbá válik a verseny, ezért 80 kg-nak megfelelő homokzsákokat helyezünk majd az egységesen előkészített koporsókba. Nem áll hivatásunktól távol a morbiditás, de remélem, senkiben nem merült fel, hogy megsértenénk az írott és íratlan kegyeleti szabályokat – húzta

fel kicsit az orrát Cédrus Ernő, amikor tudatosult benne kollégái döbbszent arcának eredete. – A verseny dudaszóra indul.

A dudaszó el is hangzott, Cédrus Ernő pedig átadta a terepet a kijelölt bírónak, hogy ő a ravatalozóhoz mehessen, ahol már várt rá öt német rendszámú rabszállító kocsi.

Győznünk kell, gondolta Ferkó, nem a szakmai megbecsülés miatt, ez személyes ügy. Senkit sem lehet csak úgy, büntetlenül eltemetni, csak azért, mert 160 cm-es magassággal rendelkezik. Nem vicces.

A jelzésre mindenki magához ragadta munkaeszközeit, és nekilátott. Ferkó eksztázisban szedte fel a gyeptéglákat, majd Pufi olyan vakondsebességgel fúrta magát a földbe, hogy a munkavédelmi sisakot letépte fejéről a menetszél. Hársch elégedetten szemlélte a fiúkat, miközben hatos zsugorral hordta nekik az ásványvizet, hogy fel ne forrjanak a napon. Locsolta őket ásás közben, hogy a lehűléssel se menjen el feleslegesen az idő. Hamar megtalálták őket a grupplik is. A szurkolók jelenlétét a tavalyi megmérettetésen még furcsának találták, de aztán megállapodtak abban, hogy ahol kettőnél több izadó férfi van, ott előbb-utóbb a rajongóknak is fel kell bukkannia. A jelenséget végül temetői rocsztárságuknak tudták be.

Hársch oldalpillantásaival mindenkit szemmel tartott. Két „egyengessétek azokat a rögöket!” között felmérte, hol tart az az átkozott Örökimádás, megállapította, hogy Pufi elérte monoton földmunkája közben a Nirvánát, hogy Ferkó nem az ellenfelek bosszantásától, hanem a túlmelegedéstől fog záros határidőn belül szívinfarktust kapni, hogy Cédrus Ernő pedig öt német rabszállító kocsi felé tart. Ez több mint érdekes. Hársch úgy ítélte meg, hogy emberei nem látnak túl a saját gödrükön, ezért megnézheti, miben is mesterkedik a szakszervezet elnöke.

Üres flakonokkal és zöldhulladékkal álcázva magát a ravatalozó és ezzel a kocsik mögé lopakodott. Cédrus és a rabszállítók legénysége próbálta megértetni magát egymással valami olyan európai nyelven, amit mindketten magasabb szinten beszélnek, mint az Activity, de a siker még távolinak tetszett. Hársch bepillantott a rabszállítók ablakán, remélte, valamelyik rabbal elbeszélgethet titkos szenvedélyéről, a börtöntetkók szimbolikájáról, de nem azt látta, mint amire számított. Az autó belső terében nem egyenruhás fogvatartottakat talált, hanem négy, egymásra pakolt, fenyődeszkából készült koporsót. Az aktuális Sírásó Kalendáriumból tudta, hogy ilyen koporsókat rendszeresítettek Németországban a szociális temetésekhez.

– Hoppá – ennyit tudott csak mondani, amikor a többi autóba is belesett, és azokban is négy-négy fenyőkoporsót látott.

– Wunderbár, ti nyomorult labancok, schön ásás a sok megmurdált börtöseteknek, mondom, Tod, ti barmok! Ja, ja, socializierten sírás, brühh, brühh ti kis ingyenélő szemetek – bólogatott Cédrus Ernő, és arra gondolt, most tényleg felhagy a kártyázással, mert még egy ilyen szívességbe beleszánthatja a karrierjét is.

Mire Hársch visszatért csapatának munkaterületére, Pufi és Ferkó már végeztek az első fordulóval, aminek szintidejét feljegyezte a számukra kijelölt bírónak.

– Mi a helyzet, főnök? Mire a hosszú arc? – kérdezte Pufi.

Hársch röviden vázolta a látottakat.

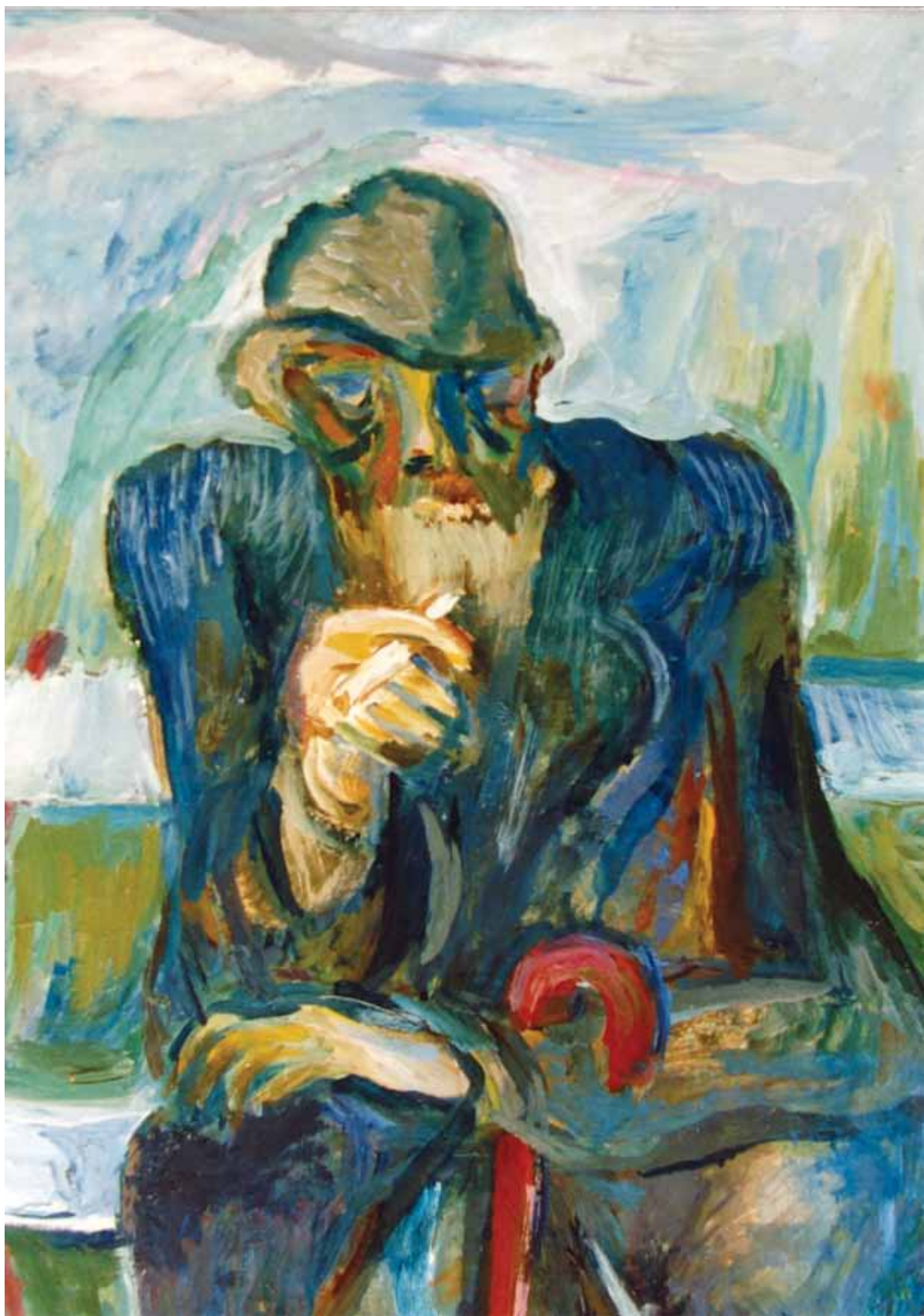
– Ez szuper, főnök! – mondta Ferkó. Hárschnak normál esetben vágott az esze, de most nem jutott dűlőre ezzel a kijelentéssel. – Ha kifejténéd, Ferkókám...

– Hát akkor ezeket az ürgéket kell eltemetnünk a második fordulóban.

– Ezt teljesen jól látod, de még nem értem, miért is olyan jó nekünk a dolog.

Vörös kakas, 1966 k.

Öregember vörös bottal, é. n.

– Láttál te már egységesen 80 kg-os rabokat, főnök? – míg ezen Hársch elgondolkodott, Ferkó folytatta: – Persze, hogy nem láttál, nem úgy ítélik az embereket, hogy ide még nekem hiányzik két 80 kg-os kopasz, afölött már mindenkit felmentek, és menjenek a dolgukra.

– Ebből a tényből hogyan is kovácsolunk előnyt?

– Kiválasztjuk az Örökimádásnak a legnagyobb súllyal bélelt koporsót, aztán, mivel nem készültek, csak üresre, nincs meg a feladat teljesítéséhez szükséges kötélzetük. Ami van, az elszakad, mi meg marhára örülünk, mert az erőlködéstől a falázatuk is sérüléseket szenved, nemcsak az egójuk. Rengeteg időt veszítenek, mi meg sitty-sutty, már csak locsoljuk a hant körül a port.

– De észre fogják venni, hogy mi könnyedén vesszük a feladatot. Simán fellebbezhetnek az eredmény ellen.

– És a jó Cédus Ernő szakszervezeti atyaúristen bejelentését ki meri megkérdőjelezni? Emlékeztek, hogy tavaly hány csapatot zártak ki csak amitt, hogy megjegyzést tettek a nyakkendőjére?

– Ez igaz – bólogatott elgondolkodva Pufi.

– Jó, akkor mondom, mi lesz – rendelkezett a fellelkesült Hársch. – Pufi, te odamész ismerkedni a rabszállító legényekhez. Meséld el, hogyan szoktál ásni, az jó hosszú előadás lesz, pláne nyelvtudás nélkül. Ferkókám, te szépen felcímkézed a versenyzők számára koporsókat, úgy, hogy az Örökimádás minimum beszarjon az erőlködéstől. Én meg feltartom Cédust valami új fejlesztésű siratóénekkal.

És az ebédszünetben mindenki tette a dolgát. Azt, hogy vajon tényleg homokzsákok vannak-e a hús koporsóban, senki sem kérdőjelezte meg.

A győzelmi örömmámor úgy is hirtelen érte a Ragyogjon Ízlésesen Po-raiban csapatát, hogy borítékolható volt számukra. De még a bajnoki cím, az Év Sírásói trófea, a továbbjutás a Sírásó EB-re, a szakmai megbecsülés, a

gruppik rajongása sem ért fel ahhoz a gyönyörhöz, amit az Örökimádás gigantikus lebölgése okozott. Ahogy arcukon megjelentek az első izadtságcseppek az erőlködéstől, a pánik fénypázmái csillogtak a szemeikben, összeszorított fogaik csikorogtak és szikráztak! Zene volt Hárschék fülének minden szitok és káromkodás, amit mormogtak a bajszuk alatt. Akkor tudták, hogy a tervük bevált, mikor Ferkó javasolta, hogy az Örökimádást Örökblamázsra módosítsák, de még egy jól irányzott ást sem hajítottak feléjük.

Hársch hazafelé a kocsiban arra gondolt, hogy a jól végzett munka eredményekhez vezet. A kiváló eredmények pedig jutalmat és elismerést érdemelnek.

– Na, ti fővakondok, ezennel hivatalosan is feloldom az alkoholra és egyéb romboló segédletekre vonatkozó tilalmat.

– Akkor gyerünk Pipikéhez, a Szomorúfűzbe! – indítványozta Ferkó.

Pufi szemei előtt megjelent Pipike, ahogy a temetői kápolna mögött lebukó nap megvilágítja virágos kötényét, és arra gondolt, hogy egyszer igazán elviszi már valahová. Mondjuk, egy turisztikai ballonos kirándulásra.

